

det var ikke der, de skulde ligge, og det er et stort Tab for Statskassen, naar vore Retsbetjente kunne lade Statsindtægter ligge gemte 3 Aar i en Konvolut. Det havde dog været naturligt, om Hugo Carstensen havde sat disse Penge i en Sparekasse, saa vilde derved være indkommet et Rentebeløb paa 80—90 Kr. Den Indtægt er Statskassen nu gaaet Glip af. Det er et Tilfælde, at man faaar at vide, at det er gaaet til paa den Maade ude paa Frederiksberg, men der kan maaske være mange Tilfælde, hvor det gaar til paa samme Maade. Finanslovs-kommissionen havde sin Opmærksomhed henvendt paa det, men det var selvfølgelig umuligt for den at sige, hvor store Tab Statskassen lider. Det er min Overbevisning, at den lider meget store Tab, og det forekommer mig, at den højtærede Justitsminister, der er saa skrap overfor sine Embedsmænd — det har han vist i Dr. Muus-Affæren —, her havde Anledning til at give denne Birkefuldmægtig en alvorlig Irettesættelse og til at indprente de Embedsmænd, der ere underlagte Justitsministeriet, at paa den Maade har man ikke Ret til at handle med betroede Statsmidler.

Til Slutning vil jeg gøre et Par Bemærkninger til Flertallets ærede Ordfører (Carl Hansen). Han udtalte sin Forundring over, at det var min Partifælle, det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (Marott), der havde været Ordfører i Sagen: Doktor Muus og Etatsraad Hoff. Der er slet ikke noget mærkværdigt i, at det er blevet saaledes. Jeg maa nemlig gøre opmærksom paa, at da denne Sag blev rejst, først i Finansudvalget og derefter i en Forespørgsel her i Folketinget, var jeg fraværende fra Møderne, idet jeg paa Grund af Sygdom i 3 Uger ikke kunde deltage i Arbejdet her paa Rigsdagen. Under min Fraværelse i disse 3 Uger var det netop, at disse Spørgsmaal kom frem, og min Partifælle, det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds var saa den, der paa vort Partis Vegne tog sig af disse Sager. Og da han nu en Gang havde taget sig af dem, havde været Ordfører og talt i dem før, synes jeg, det er saare naturligt, at han fortsætter dette Ordførerskab, og det ærede Medlem fra Vordingborg kan være forsikret om, at der ikke er nogen Uoverensstemmelse mellem min Partifælle og mig i denne Sag.

Ordføreren (Carl Hansen): Jeg skal kun gøre nogle faa Bemærkninger, saa meget mere som alt synes at tyde paa, at

Forhandlingerne ere ved at ebbe ud. Jeg glemte i Eftermiddagsmødet at meddele, at den højtærede Justitsminister havde udtalt, at han for sit personlige Vedkommende kunde ønske Langhoff-Forhørene offentliggjorte, at han imidlertid godt kunde forstaa, at der var adskilligt, der talte for, at det ikke fandt Sted, men hvis Finansudvalget ønskede det, vilde han ikke modsætte sig det. Jeg skal her meddele, at i Finansudvalget er dette Spørgsmaal drøftet. Fra den Side, jeg tilhører, saavel som fra det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgkreds (Wulff) blev det udtalt, at vi i og for sig ikke ønskede Forhørene offentliggjorte, men hvis blot et enkelt Medlem af de to andre Partier, det radikale Venstre og Socialdemokraterne, ønskede det, vilde vi ikke modsætte os det. Saadan er Stillingen.

Derefter skal jeg gøre et Par korte Bemærkninger til det ærede Medlem fra Ringsted (Zahle). Det ærede Medlem sagde i sin Tale for lidt siden, at hvis vi paa et tidligere Tidspunkt vare blevne spurgt om, hvorvidt vi misbilligede, at der blev ansat morfinsistiske Læger i Stats- eller kommunale Lægeembeder, eller at saadanne Læger bleve bibeholdt, vilde vi alle som een have svaret Ja; hvis der var bleven spurgt om vor Tilslutning, vilde vi absolut ikke have givet den. Men nu, siger det ærede Medlem, have vi ingen Betænkelighed derved. Jeg gør opmærksom paa, at ingen fra vor Side hverken under Forhandlingerne om Doktor Muus i sin Tid eller under de Forhandlinger, der have fundet Sted i Gaar eller i Dag, i nogen Maade har billiget, at der er ansat morfinsistiske Læger, som gennem deres Virksomhed kunne virke skadeligt, og heller ikke ønsker, at nogen, hvis der er saadanne, skal blive siddende. Da jeg før havde Ordet, udtalte jeg netop paa det kraftigste min Tilslutning til den Udtalelse, som det ærede Medlem fremsatte i Gaar, og hvori han paa det stærkeste protesterede mod, at Læger, hvis Virksomhed var til Skade for Befolkningen, fik Lov til at sidde i deres Embede. Jeg har kun i Modsætning til det ærede Medlem adresseret min Anke over, at der sidder saadanne Læger, hvis de nu ere saa skadelige, som det ærede Medlem hævder, ikke mod den højtærede Justitsminister eller Sundhedsstyrelsen eller Etatsraad Hoff, men mod de højtstaaende Læger, som i Aar og Dag have haft den Opfattelse, at der sad saadanne Læger her i København, ansatte af Kommunen, uden at de i den forløbne Tid have fundet no-